Genade in het Nieuwe Testament, deel 1

22 mrt 2013

Dit is een vervolg op onze serie over Vruchten van de Geest. Laten we onze studie van genade nu verplaatsen naar het Nieuwe Testament (NT). We hebben je al de eenvoudigste definitie van God's genade gegeven, zoals de term door Paulus wordt ontwikkeld. Genade is de onverdiende gunst van God. Laat me nu een uitgebreidere definitie voorlezen. Dit is voor het Griekse woord G5485 charis {khar'-ece}.

En trouwens, onze woorden "charisma" en "charismatisch" komen van dit woord. Als iemand charisma heeft, is dat echt een vorm van genade in de zin van deze eerste definities. En onthoud, deze eerste definities zijn de gewone, seculiere Griekse betekenissen van het woord. Genade is "1a) dat wat vreugde, plezier, verrukking, zoetheid, charme, lieflijkheid verschaft: genade van spraak 2) goede wil, liefdevolle vriendelijkheid, gunst 2a)".

En hier is nu de definitie geformuleerd en benadrukt door Paulus... Genade verwijst naar "de barmhartige goedheid waardoor God, door zijn heilige invloed uit te oefenen op zielen, hen tot Christus wendt, hen behoudt, versterkt, vermeerdert in christelijk geloof, kennis, genegenheid en aanwakkert tot het uitoefenen van de christelijke deugden...".

Dan zijn er nog andere definities die daar min of meer mee te maken hebben.

"3) wat verschuldigd is aan genade 3a) de geestelijke toestand van iemand die wordt bestuurd door de kracht van goddelijke genade 3b) het teken of bewijs van genade, voordeel 3b1) een genadegave 3b2) voordeel, gulheid 4) dank, (voor voordelen, diensten, gunsten), beloning, beloning..."

Ik verwacht niet dat we in staat zullen zijn om deze definities ter plaatse te onthouden, maar ik heb ze je gegeven om je een idee te geven dat dit

woord heel breed gebruikt wordt. En ik zou dat willen vervolgen door te citeren uit de International Standard Bible Encyclopedia [ISBE], p. 1292; waar het zegt in samenvatting van het artikel over genade:

"De meeste discussies over de Bijbelse doctrine van genade zijn fout geweest door de betekenis van 'genade' te vernauwen tot een speciale betekenis en dan te proberen deze speciale betekenis op te dringen aan alle Bijbelse passages.

"Bijvoorbeeld, rooms-katholieke geleerden, beginnend met de betekenis van het woord in (zeg maar) 2 Kor. 12:9 {En ik zal een deel van dit vers invoegen voor mijn lezers-JWB}

2 Korintiërs 12:9 En Hij zeide tot mij: Mijn genade is u genoeg; want mijn kracht wordt in zwakheid volkomen.

Dus de ISBE stelt dat "Rooms-katholieke geleerden, beginnend met de betekenis van het woord genade in 2 Kor. 12:9, Rom. 3:24 [Nogmaals, ik voeg in]

Romeinen 3:24 Uit vrije wil gerechtvaardigd worden door zijn genade, door de verlossing die in Christus Jezus is:

"stellen dat mensen gerechtvaardigd worden door de infusie van Goddelijke heiligheid in hen, een interpretatie die het argument van Paulus volledig ruïneert. [Mijn nadruk - JWB].

"Aan de andere kant hebben protestantse extremisten geprobeerd het proces om te keren en hebben ze beweerd dat genade niets anders kan betekenen dan gunst als een houding, met resultaten die even rampzalig zijn vanuit exegetisch standpunt. En er is een verwarring ontstaan die mensen belet heeft in te zien dat de meeste controverses over genade tegenstrijdig zijn.

"Een strikte definitie is nauwelijks mogelijk, maar toch is er één opvatting aanwezig in bijna alle gevallen waar 'genade' gevonden wordt - [en dit is het deel dat ik wil benadrukken] de opvatting dat alles wat een christen heeft of is, uitsluitend gecentreerd is in God en Christus, en volledig afhankelijk is van God door Christus.

"Het koninkrijk van de hemel is gereserveerd voor hen die worden als kleine kinderen, voor hen die in liefdevol vertrouwen naar hun Vader kijken voor elk voordeel, of het nu is voor de gratie die zo vrijelijk wordt gegeven, of voor de kracht die komt van Hem die in hen werkt zowel om te willen als om te doen."

Onder evangelische christenen is een van de bekendste Schriftteksten Efeziërs 2:8, 9.

Efeziërs 2:8 Want door genade zijt gij behouden, door het geloof; en dat niet uit uzelf: *het is een* gave van God; 9 niet uit werken, opdat niemand roeme.

We hebben het waarschijnlijk allemaal al honderden keren gehoord en je zou denken dat we *wel* begrijpen wat het betekent, ...toch? Maar we erkennen ook dat er een verschil is tussen hoofdkennis en ervaringskennis. ...ervaringskennis betekent in praktijk brengen en leven naar wat we zeggen te geloven. Dat is waar de echte moeilijkheid om de hoek komt kijken, nietwaar?

Zoals we weten van onze studies over de Tabernakel in de woestijn, is verlossing een proces in drie fasen: voorhof, heilige plaats en heilige der heiligen - die staan voor rechtvaardiging, heiliging en verheerlijking; de verlossing van onze geest, ziel en lichaam. We *zijn* gered (rechtvaardiging), we *worden* gered (heiliging) en we *zullen* uiteindelijk *volledig gered worden* (verheerlijking).

De meesten van ons lijken er geen moeite mee te hebben om te begrijpen dat onze eerste verlossing - onze rechtvaardiging - een gratis geschenk is en dat we het niet kunnen verdienen door werken. En we hebben er geen moeite mee om te begrijpen dat wanneer God ons uit de dood doet opstaan en ons een verheerlijkt lichaam geeft, dat ook zonder enig werk van onze kant is.

Immers, als we dood zijn, hoe kunnen we dan enig aandeel hebben in het opwekken van onszelf uit de dood? We kunnen dus gemakkelijk zien dat onze verheerlijkingsfase van verlossing puur door God's genade alleen is.

Maar wanneer het aankomt op het middelste gedeelte waar "we gered worden", onze heiligingsfase, die zich uitstrekt van de tijd dat we tot Christus komen tot we sterven, dan is dat waar velen van ons het feit uit het oog verliezen dat we onze Christelijke wandel helemaal door de genade van God leven en bewandelen.

Het is niet alleen genade aan de voorkant en genade aan de achterkant, maar het is aan ons in het midden - nee! Het is de hele tijd genade! Maar het is mijn algemene observatie van christenen dat velen van ons in feite door werken leven. We lijken onze relatie met onze hemelse Vader te baseren op hoe goed we denken te presteren.

Als we het gevoel hebben dat we het de laatste tijd behoorlijk goed hebben gedaan: we hebben al een hele tijd geen ruzie gehad met onze echtgenoot of familieleden, we zijn behoorlijk ijverig geweest met onze Bijbelstudie en we hebben een christelijke broeder in financiële nood geholpen - dan verwachten we waarschijnlijk een aantal mooie zegeningen van de Vader in ruil daarvoor.

Als we aan de andere kant om wat voor reden dan ook behoorlijk walgen van de staat van ons geestelijk leven op dit moment, dan kunnen we het gevoel hebben dat we voortdurend over onze schouders moeten kijken en gewoon moeten wachten tot we gezapt worden. In die zin leven we door werken. (Wordt vervolgd.)

Genade in het Nieuwe Testament, deel 2

18 apr 2013

Dit is een vervolg op onze serie over de vrucht van de Geest van een christen. Het laatste artikel was op 22 maart[nd] . Daarin gaven we enkele initiële definities van genade en eindigden we met een opmerking over hoe gemakkelijk het voor christenen is om vaak onbedoeld af te glijden naar een "werkenmentaliteit".

Deze werkmentaliteit wordt vaak versterkt door onze medechristenen wanneer we elkaar aanmoedigen om harder te streven om succesvol te zijn in ons christelijke leven; alsof het in principe aan ons is, met wat hulp van Gods genade natuurlijk, om ons door de moeilijke momenten heen te helpen.

We denken vaak en misschien zelfs onbewust dat het onze zelfdiscipline, onze toewijding, onze prestaties, onze ijver en onze toewijding zijn die ons succes als christen bepalen. Dit is niet het geval. Het is allemaal genade!

Nu wil ik er snel aan toevoegen dat ik niet zeg dat we geen goede werken moeten doen enzovoort, en we zullen dat onderwerp later behandelen. Maar wat ik hier probeer te benadrukken is dat ons totale verlossingspakket - rechtvaardiging, heiliging en verheerlijking - allemaal *volledig* te danken is aan God's genade. We hebben absoluut *niets* gedaan en kunnen niets doen om ook maar een deel van onze verlossing te verdienen.

In één van de bronnen die ik gelezen heb over het onderwerp genade gebruikt de auteur de analogie van een bankroet om één van de fundamentele aspecten te illustreren van hoe we God's genade moeten begrijpen. Laat me het met je delen.

Aan het woord faillissement kleeft zelfs vandaag nog een zeker stigma en een zekere schaamte. Als we horen dat een bedrijf failliet gaat, heeft dat

meestal te maken met falen, wanbeheer, onvermogen, gebrek aan intelligentie, enzovoort. Dat is een financieel faillissement. We horen ook van moreel bankroet als iemand buitengewoon slecht is en vrijwel geen positieve morele eigenschappen bezit.

Maar, zoals we weten, kan iemand financieel heel succesvol zijn en moreel een steunpilaar van de gemeenschap en toch spiritueel bankroet zijn. Sterker nog, iedereen die ooit geleefd heeft - behalve Jezus Christus - was geestelijk bankroet. Hoe weten we dat? Paulus vertelt ons.

Romeinen 3:10 Zoals geschreven staat: Er is niemand rechtvaardig, niemand:

11 Er is niemand die begrijpt, er is niemand die God zoekt.

12 Zij zijn allen uit den weg gegaan, zij zijn tezamen onrendabel geworden; er is niemand, die goed doet, neen, niet één.

Dat is geestelijk bankroet. We zijn zondaars die de dood verdienen. Als een bedrijf failliet gaat, hebben ze meestal wel een paar activa die verkocht kunnen worden om iets van hun schulden af te betalen. Maar volgens Jesaja 64 zijn zelfs onze beste werken als vuile vodden in de ogen van God. We hebben God absoluut niets te bieden waarmee we iets van Hem kunnen verdienen of verdienen.

Dan leren we dat Jezus Christus al onze schulden heeft afbetaald en dat we ons verlossing kunnen toeëigenen door eenvoudigweg dit gratis geschenk (deze genade) door geloof te aanvaarden. We kunnen er niets meer aan toevoegen; het is niet uit onze werken, opdat we niet zouden roemen. En dus gaven we toe dat we geestelijk zo diep in de schulden zaten, dat we onszelf onmogelijk konden redden, en toen we tot geloof kwamen in de verdiensten van Christus alleen, verklaarden we in feite geestelijk bankroet.

Maar nu komt het probleem: wat voor soort faillissement hebben we aangevraagd? Bij een financieel faillissement (in de V.S.) kan men hoofdstuk 11 of hoofdstuk 7 aanvragen. Een bedrijf dat hoofdstuk 11 aanvraagt, zegt dat we nog steeds een levensvatbaar bedrijf hebben, we

hebben alleen tijdelijk verlichting nodig van onze schuldeisers en we moeten reorganiseren en na een tijdje zullen we weer een winstgevend bedrijf zijn. Het is een tijdelijk faillissement.

In een hoofdstuk 7 faillissement is het een volledige vernietiging. Het bedrijf heeft geen enkele kans op succes, zelfs niet als het een periode van kwijtschelding van de schuldeisers krijgt; zelfs niet als het wordt gereorganiseerd met een compleet nieuw managementteam. Er is vrijwel niets om mee te werken en geen markt voor de producten, zelfs als het een product zou kunnen produceren. De eigenaren verliezen alles. Het is een permanent faillissement.

Als we tot Christus worden geleid met een goed begrip van die elementaire doctrines zoals Romeinen 3:23 (we zijn allemaal zondaars) en Romeinen 6:23 (het loon van de zonde is de dood) en Efeziërs 2:8 & 9 (redding is een gratis geschenk uit genade door geloof); als we die basisprincipes begrijpen, dan zouden de meesten van ons het ermee eens zijn dat we hoofdstuk 7 faillissement hebben uitgesproken. Dat wil zeggen, zonder Christus zijn we permanent geestelijk bankroet.

Maar raad eens? Sta me toe om te suggereren dat als we eenmaal een tijdje christen zijn geweest, we beginnen te handelen - al is het onbewust - alsof we slechts *tijdelijk* failliet zijn verklaard. Nadat we een tijdje christen zijn geweest, merken we dat we er geestelijk geleidelijk op vooruit zijn gegaan.

We begingen niet langer de meer ernstige of voor de hand liggende zonden waaraan we ons misschien schuldig maakten voordat we tot Christus kwamen. We begonnen echte positieve veranderingen in ons karakter te ervaren. We hielden ons ook gretig aan wat er van ons als christenen werd verwacht, zoals kerkbezoek, gebedsgroepen of bijbelstudiegroepen, misschien "getuigen" en op zending gaan. Zeker, het geven aan het werk van de Heer met tienden en offers wordt van ons verwacht. Al met al beginnen we na een tijdje te denken dat we behoorlijk veel vooruitgang boeken en we kunnen ons zelfs herinneren om God daarvoor te danken. En we verwachten overvloedige zegeningen van Hem.

Maar dan, op een dag, boem-vallen we weer in een oude zonde waarvan we dachten dat we die overwonnen hadden en we vragen ons af hoe dat kon gebeuren. We dachten dat het zo goed met ons ging. Nu realiseren we ons dat onze geestelijke thermometer zojuist onder nul is gedoken!

En omdat we *heel subtiel zijn* gaan denken over onze relatie met God in een mentaliteit van *prestaties* (d.w.z. werken), hebben we nu het gevoel dat we Zijn zegeningen voor een bepaalde periode hebben verspeeld, totdat we onszelf geleidelijk weer waardig kunnen bewijzen voor Zijn zegeningen.

Door zo te denken hadden we in feite alleen maar een *tijdelijk* faillissement aangevraagd om in eerste instantie gered te worden, om de deur naar het koninkrijk binnen te komen, en nu hebben we het gevoel dat we ons een weg door het leven moeten banen en Gods zegeningen en positieve resultaten op onze gebedsverzoeken moeten verdienen. We zijn gered door genade, maar we leven nu door werken. Als je denkt dat dit overdreven is, geef jezelf dan deze test:

Scenario #1: Stel je voor dat je al een paar weken geestelijk in de wolken bent. Je bent trouw geweest in kerkbezoek en tiende, trouw in bijbellezen, je hebt zelfs de Schrift uit je hoofd geleerd, je hebt echt huwelijksgeluk ervaren, je bent vriendelijk, zachtaardig en een wijze ouder voor je kinderen geweest, enz. en morgenochtend begint precies hetzelfde.

In feite brengt de dag je naar een nog geestelijker hoogtepunt. Dan ga je 's avonds naar het winkelcentrum en kom je een niet-christelijke vriend tegen, en opeens krijg je de kans om tegen die persoon te getuigen. Hoe voel je je in termen van vertrouwen om het evangelie te delen? (Beantwoord de vraag nu gewoon in je eigen hoofd).

Neem nu hetzelfde scenario met een kleine wijziging. Dit wordt scenario #2:

Je bent al twee weken bezig met dezelfde geestelijke opleving, maar dan sta je morgen laat op, dus sla je het Bijbellezen over, en je voelt je plotseling ontmoedigd over je vooruitgang in het onthouden van de Schrift, dus je zegt tegen jezelf "laat maar zitten met het onthouden van verzen",

en dan heb je autopech en kom je te laat op je werk, en je raakt geïrriteerd en blaast tegen de monteur, en je hebt de hele dag ruzie met collega's.

Je komt thuis en jij en je echtgenoot hebben een ruzie waar de kinderen bij zijn en dus ga je naar het winkelcentrum om het "van je af te zetten" en af te koelen. Onderweg stop je bij een bar, waar je al jaren niet meer bent geweest, en je drinkt een biertje, dan nog een, dan nog een derde, en dan ga je op weg naar het winkelcentrum. Je bent niet echt dronken (maar misschien wel goed op weg), maar je begint je echt slecht te voelen over het feit dat je zelfs maar gestopt bent bij de bar.

Dus je loopt door het winkelcentrum, nog steeds boos over de gebeurtenissen van de dag, en dan kom je je niet-christelijke vriend tegen en weer staat de deur open om het evangelie met hem te delen. Hoe voel je je nu?

Ik durf te wedden (stijlfiguur; ik gok niet) dat in scenario #1 de meesten van ons het gevoel hebben dat wanneer we onze mond openen om het evangelie te delen, dat de Heilige Geest ons precies het juiste zal geven om te zeggen en we voelen ons heel zeker dat we deze vriend tot de Heer kunnen leiden.

Ik durf er ook om te wedden dat in scenario 2, wanneer je de opening hebt om het evangelie te delen, je het gevoel hebt dat God je op dit moment op geen enkele manier gaat helpen; dat na de manier waarop je je vandaag gedragen hebt, Hij je hiermee alleen laat. En dus mompel je een excuus tegen je vriend dat je moet gaan.

Nu kunnen we andere scenario's verzinnen om in jouw of mijn leven te passen, maar als we zien dat we ons in de twee scenario's anders voelen over ons vertrouwen in God's genade, dan *begrijpen we genade echt niet en leven we eigenlijk onder een legalistische en op werken gerichte houding*.

We moeten begrijpen dat Jezus' offer op Golgotha niet alleen onze vrije toegang tot het koninkrijk van de hemel heeft gekocht, maar ook heeft betaald voor *elke* zegening en *elk* gebedsverhoring die we *ooit* zullen ontvangen!

We moeten de Vader vragen om dat feit in ons bewustzijn te verankeren: dat het werk *al* gedaan is *door de Verlosser* en dat we niet meer hoeven te werken.

Maar ik denk dat velen van ons stiekem bang zijn om dat feit te omarmen, omdat we bang zijn dat we verslappen en onze redding verliezen, of op zijn minst onze beloningen. Maar dieper dan dat, het verraadt het feit dat we echt niet geloven dat we permanent failliet zijn.

Maar als we genade juist begrijpen, zullen we niet verslappen. Merk op dat ik zei: "omdat Jezus alles betaald heeft, *hoeven* we niet te werken." Het feit is dat als we Zijn genade *echt* begrijpen, we zullen *willen* werken, niet uit een wettelijke verplichting, maar uit liefde voor wat Hij al voor ons gedaan heeft. (Wordt vervolgd.)

Genade in het Nieuwe Testament, deel 3

22 apr 2013

Als we verder studeren over God's genade vinden we een overvloed aan termen die theologen aan genade verbonden hebben om haar verschillende functies en aspecten te beschrijven. We zullen ze niet allemaal bespreken in deze studie, maar ik wil ze op zijn minst vermelden en over sommige iets zeggen. Al deze termen zijn gerelateerd aan het concept van genade zoals Paulus het ontwikkelde: genade is de onverdiende gunst van God.

Er is *preventieve* genade en *vernieuwende* genade. Er is *gewone* genade en *reddende* genade; *heiligmakende* genade en *rechtvaardigende* genade. Ik heb nog nooit gezien dat theologen of commentatoren dit vermelden, maar ik zou willen suggereren dat er ook *verheerlijkende* genade is.

Dan is er *gewone* genade en "goedkope" genade. (Het kost 79 cent per gallon, de laatste keer dat ik keek...) Bovendien is er *doeltreffende* genade die leidt tot *onweerstaanbare* genade, en tenslotte vertelt John Newton ons over "Amazing Grace".

Hoe *verbazingwekkend* is het? Wel, om te beginnen is het oneindig! Bovendien is genade de uiterste uitdrukking van de goddelijke natuur. Het is Gods bekroning. En iemand zal zeggen: "Oh, wel, ik denk dat Jezus die stierf voor onze zonden God's bekroning en uiterste expressie is."

Maar als we erover nadenken, zegt dat dan niet hetzelfde? Want Gods genade wordt aan Zijn schepping geopenbaard doordat de Vader Zijn Zoon stuurt om verlossing en redding te verschaffen. Dus concludeer niet dat mijn verklaring iets wegneemt van onze Verlosser. Genade is Gods belangrijkste eigenschap. En Jezus is de belichaming van die genade! Johannes schrijft dat in zijn evangelie:

Johannes 1:17 Want de wet is door Mozes gegeven, *maar* genade en waarheid zijn door Jezus Christus gekomen.

Het voorzetsel *door* is het Griekse woord *dia* en kan ook vertaald worden als *door* of *in*. Dus genade kwam in Jezus of genade kwam door Jezus Christus. Hij is de uitdrukking van Gods genade gemanifesteerd in menselijke vorm.

Niet alleen dat, maar de demonstratie van Zijn genade maakt deel uit van het verklaarde doel en het prachtige doel van heel Zijn werk van voorbestemming en verlossing. Dat is wat de apostel Paulus ons hier vertelt.

Efeziërs 1:3 Gezegend *zij* de God en Vader van onze Heer Jezus Christus, die ons gezegend heeft met alle geestelijke zegeningen in de hemelse *gewesten* in Christus:

4 Gelijk Hij ons uitverkoren heeft in Hem, vóór de grondlegging der wereld, opdat wij zouden heilig en onberispelijk zijn voor Zijn aangezicht in de liefde:

5 Die ons verordineerd heeft tot aanneming tot kinderen [zonen] [Grieks: *huiosthesia*] door Jezus Christus tot Zichzelf, naar het welbehagen van Zijn wil,

6 Tot lof van de heerlijkheid van Zijn genade, waarin Hij ons aangenomen heeft in de Geliefden.

7 In wie wij verlossing hebben door zijn bloed, vergeving van zonden, naar de rijkdom [volheid, overvloed] van zijn **genade**;

8 Waarin Hij ons overvloedig is geweest in alle wijsheid en voorzichtigheid;

9 Ons het geheimenis van Zijn wil bekend gemaakt hebbende, naar Zijn welbehagen, dat Hij in Zichzelf beraamd heeft:

En wat is het mysterie van Zijn wil? Wat is het algemene doel van de Vader? Vers 10 geeft het antwoord...

10 Opdat Hij in de bedeling der volheid der tijden alles in één zou verzamelen...

...Behalve de Lutheranen, natuurlijk; of behalve de Katholieken, of behalve de Boeddhisten of de Moslims, of de Joden, of wie we maar niet mogen-nee, er staat: "alle dingen." Het Grieks is *ta panta*, het alle; wat in het Grieks mannelijke zelfstandige naamwoorden omvat, en vrouwelijke en onzijdige.

Dus de Vader is van plan en heeft plannen om uiteindelijk, niet volgend jaar, niet volgende eeuw; maar in de komende eonen; zoals hier staat "in de bedeling van de volheid der tijden;" de Vader zal alle mensen en alle dingen verzamelen...

...in Christus, die in de hemelen en die op de aarde zijn, in Hem:

En zoals ik het zie, als God ons hier vertelt dat het Zijn doel is om alle mensen en dingen samen te brengen in Christus, dan ben ik geneigd te geloven dat Hij dat gaat doen, en als Hij het doet, dan laat dat niemand lijden in een eeuwige hel of voor eeuwig uitgeroeid.

Dit betekent natuurlijk niet dat de heidenen en de niet geredden en de anti-christenen in Christus samengebracht zullen worden zoals ze nu zijn, in hun oorlogszuchtige staat. Het betekent dat God in Zijn oneindige genade uiteindelijk die genade aan de heidenen zal schenken en hen tot Christus zal doen komen, net zoals Hij jou en mij in deze tijdsbedeling aan de voet van het kruis heeft gebracht.

Eerder in deze studie lazen we in Lucas 6 over hoe Jezus het woord *genade* gebruikte in de gewone klassieke Griekse betekenis van dank of beloning of dankbaarheid. Toen ik dat in mijn voorbereiding tegenkwam, stuitte ik op een ander zeer verhelderend vers dat toepasselijk is om op dit moment aan te stippen.

Lucas 6:31 En gelijk gij wilt, dat de mensen u doen, doet gij ook hun.

32 Want indien gij liefhebt hen, die u liefhebben, welke dank [*charis* - beloning, voordeel] hebt gij dan? Want ook de zondaars hebben lief hen, die hen liefhebben.

33 En indien gij goed doet aan hen, die u goed doen, wat dank zijt gij? Want ook de zondaars doen hetzelfde.

En daar zijn we de eerste keer gestopt met lezen. Maar laten we nu verder gaan.

Lukas 6:34 En indien gij leent *aan hen*, van wie gij hoopt te ontvangen, wat dank zijt gij? Want ook zondaren lenen aan zondaren, om evenveel weder te ontvangen.

35 Maar hebt uw vijanden lief, en doet goed, en leent, hopende op niets weder; en uw loon zal groot zijn, en gij zult de kinderen des Allerhoogsten zijn; **want Hij** [Wie is "Hij"? De Almachtige God] **is goedertieren jegens de ondankbaren en *jegens* de bozen.**

36 Weest dan barmhartig, zoals ook uw Vader barmhartig is.

De gedachte kwam toen bij me op dat als God ons vertelt om onze vijanden lief te hebben, Hij dan minder zou doen? En dat is precies wat de rest van vers 35 ons vertelt: dat God barmhartig en vriendelijk is, zelfs voor de bozen, met andere woorden, Hij houdt van Zijn vijanden.

Toen dacht ik: Zou Hij aardig en liefdevol zijn voor Zijn vijanden als Hij ze voor eeuwig in een brandende hel zou laten lijden? Vooral omdat Hij ze om te beginnen zo heeft gemaakt. En als die uitspraak sommige lezers verbaast of schokt, dan hebben we dat feit uit de Schrift laten zien. Het wordt uitgebreid behandeld in de reeks studies die ik enkele jaren geleden deed (zie meer informatie hieronder), dus het antwoord op deze vraag zou duidelijk moeten zijn: In verband met het onderwerp genade, nemen wij de eer om tot Christus te komen? Of was het Zijn grote liefde en grenzeloze genade die ons tot Hem bracht en redde?

Efeziërs 2:4 Maar God, Die rijk is in barmhartigheid, om Zijn grote liefde, waarmede Hij ons heeft liefgehad,

5 Zelfs toen we dood waren in zonden,

Met andere woorden, toen ***we*** zijn vijanden waren!

5 Toen wij dood waren in de zonden, heeft Hij ons levend gemaakt met Christus.

6 En heeft *ons* samen opgewekt en in de hemelse *gewesten doen* zetelen in Christus Jezus:

7 Opdat Hij [zodra je gered bent] de buitengewone rijkdom van zijn genade zou tonen ... oeps, dat staat er niet, toch? In plaats daarvan staat er

7 Opdat Hij in de toekomende eeuwen de buitensporige rijkdom van Zijn genade zou tonen in *Zijn* goedertierenheid jegens ons, door Christus Jezus.

8 Want door genade zijt gij behouden, door het geloof; en dat niet uit uzelf: *het is* een gave van God:

9 Niet uit werken, opdat niemand roemt.

10 Want wij zijn zijn maaksel, in Christus Jezus geschapen tot goede werken, die God tevoren verordend heeft, dat wij daarin zouden wandelen.

En om het antwoord op de vraag helemaal vast te leggen, denk dan aan de woorden van Jezus zelf.

Johannes 6:44 **Niemand** kan tot Mij komen, tenzij de Vader, Die Mij gezonden heeft, hem **trekke**; en Ik zal hem opwekken ten jongsten dage.

Ik hoop dat het kristalhelder wordt dat in elke stap op onze weg naar verlossing de genade van God opvallend aanwezig is als de veroorzaker. Zoals ik al eerder zei, het is genadewerk van begin tot eind.

Zoals vers 5 (hierboven) zegt, zijn we aan het begin van onze geestelijke reis dood in overtredingen en zonde. Vertel me eens, mijn vriend, wat kan een dode doen? Kan een dode besluiten om Jezus te volgen? Kan een dode zelfs maar voelen dat hij dood is? Kan een dode iets doen? Nee, de doden weten niets (Prediker 9:5).

Voordat iemand zelfs maar aan de geestelijke reis kan beginnen, moet hij eerst levend worden gemaakt of "levend gemaakt", zoals het in vers 5 staat. Dus door de genade van God heeft Zijn Heilige Geest ons geestelijk

levend gemaakt. Hij heeft onze geest tot in het kleinste detail levend gemaakt, net genoeg zodat we door de genade van God konden waarnemen dat we zondaars zijn in een verloren toestand.

Dit is wat bedoeld wordt met preventieve genade. Het woord is afgeleid van het Latijnse pre- wat "voor" betekent en het werkwoord *venire*, komen. Preveniënte genade is de genade die vóór alles komt. Het is de genade die ons spiritueel wakker maakt zodat we zelfs in staat zijn om te reageren op het volgende niveau van genade dat ons een bewustzijn van onze verloren toestand zal geven. Dat is preveniënte genade.

Dan, door de onverdiende gunst van God, door de genade van God, zorgt de Heilige Geest ervoor dat we verlangen naar een uitweg uit deze vreselijke benarde situatie. Dat is wanneer de Geest van God, in een verdere vertoning van genade, gebeurtenissen orkestreert zodat we het Woord van God en de evangelieboodschap tegenkwamen, het goede nieuws dat Jezus de straf voor onze zonden had betaald en dat we, door eenvoudigweg onze toestand te erkennen en het werk dat Jezus voor ons deed te aanvaarden, het geschenk van eeuwig leven kunnen ontvangen.

Dus het was God's genade van *voorzorg* die eerst over ons kwam toen we geestelijk dood waren en het stelde ons in staat om ons bewust te worden van onze toestand. Toen we vervolgens door geloof het volbrachte werk van Jezus Christus aanvaardden, wordt dat *rechtvaardigende* genade genoemd. Paulus schrijft er hier over.

Romeinen 3:24 Om niet gerechtvaardigd worden door zijn genade, door de verlossing die in Christus Jezus is:

Je zou dat ook "reddende" genade kunnen noemen, hoewel technisch gezien alle genade reddende genade is; maar dit verwijst naar onze initiële reddingservaring. En dus zeggen we: we zijn gered (verleden tijd).

Dan gaan we onze christelijke wandel in, onze heiligingsfase, waarin we gered worden (tegenwoordige tijd). Dit is de fase waarin, zoals de Bijbel zegt, "we *onze eigen* verlossing *uitwerken* met angst en beven." Jacobus, weet je zeker dat onze werken geen deel uitmaken van onze verlossing? Ik weet het zeker... en we zullen dat stroomafwaarts beantwoorden.

Deze genade die ons gegeven wordt tijdens onze Christelijke wandel wordt niet verrassend "heiligmakende genade" genoemd. Het is de genade die gegeven wordt voor elke mogelijke omstandigheid en situatie waarmee een Christen ooit geconfronteerd zal worden. Het is machtigende genade.

Als de uitdaging overweldigend is, dan geeft God overweldigende genade. Als het een voortdurende uitdaging is, geeft Hij voortdurende genade. Als het een kortstondige nood is; God geeft kortstondige genade. Wat de nood ook is, we kunnen gerust zijn met Paulus toen God hem midden in een voortdurende beproeving vertelde dat "mijn genade u genoeg is".

Een van de vele plaatsen waar de Schrift spreekt over heiligende genade is:

Handelingen 20:32 En nu, broeders, beveel ik u aan God, en aan het woord zijner genade, hetwelk machtig is u op te bouwen, en u een erfenis te geven onder allen, die geheiligd zijn.

Hier wordt specifiek gezegd dat dit genade is voor opbouw en versterking, voor opbouw. Als we verder gaan, zal ik meer specifiek ingaan op de relatie tussen genade en werken, of genade en de wet, als je dat liever hebt. (Wordt vervolgd.)

Genade in het Nieuwe Testament, deel 4-Conclusie

24 apr 2013

Sinds ik deze vele jaren de teruggave van alle dingen heb onderwezen, heb ik een aantal mensen gehad die me schreven dat ze bezwaar maakten met het idee dat "Nou, als iedereen uiteindelijk toch gered wordt, waarom zou je dan proberen om een christelijk leven te leiden? Waarom goed zijn? Waarom zouden we niet gewoon gaan zondigen, zondigen als de duivel, als we toch allemaal gered worden?"

We hebben daar uitgebreid op geantwoord in een van de lezingen in onze serie over universele verzoening. Maar het is eigenlijk hetzelfde bezwaar dat gemaakt wordt met betrekking tot Gods genade. En dat is niet verwonderlijk, want per slot van rekening, en zoals we al vele malen hebben gezegd, is de hele doctrine van Gods genade voor ons gebaseerd op de oudtestamentische wet van het jubeljaar, en diezelfde wet van het jubeljaar is zelf een van de grondslagen van universele verzoening.

Het bezwaar tegen Gods genade kan als volgt worden geformuleerd: "Nou, als je me vertelt dat al mijn inspanningen om een christelijk leven te leiden, naar de kerk te gaan en gehoorzaam te zijn aan de wetten van God en zo, als al mijn werk me nooit één zegen zal opleveren, dan ben ik bang dat ik gewoon zal stoppen met proberen. Moeten we tenslotte niet werken voor beloningen in de hemel?"

Wij zouden antwoorden: absoluut. De beloningen in het koninkrijk van de hemel *worden* verdiend en we "verdienen" zegeningen nadat we gered zijn; maar... we moeten de vitale waarheid begrijpen dat wat we ook "verdiend" hebben *alleen* is omdat God ons de genade gaf om te verlangen het te doen en om daadwerkelijk te doen wat het ook is dat de beloning of zegening verdient.

Dat is niet in tegenspraak met wat ik eerder zei. Het is een kwestie van begrijpen wie echt verantwoordelijk is en wie daarom de eer krijgt voor elk goed werk dat iemand van ons doet.

Er is geen ruimte voor apathie en nietsdoen in de economie van God's genade. Er is ook geen excuus voor opzettelijke zonde eenvoudigweg omdat Gods genade dit zal bedekken. Genade geeft ons geen vrijbrief om te zondigen. Genade geeft ons geen vrijbrief om de wetten van God te overtreden.

Op zijn best is het nemen van een vrijbrief om opzettelijk te zondigen een misverstand over God's genade en op zijn slechtst is het een misbruik van God's genade. God wist dat dit misverstand en misbruik zich zou voordoen en daarom liet Hij Judas waarschuwen tegen hen die genade zouden gebruiken als een excuus om te zondigen. Judas schrijft:

4 Want er zijn sommige mensen ongemerkt binnengeslopen, die tevoren tot deze veroordeling veroordeeld waren, goddeloze mensen, die de genade van onze God veranderen in wellust en de enige Here God en onze Here Jezus Christus verloochenen.

Een paar jaar geleden was ik bij een predikant en hij en ik kregen materiële goederen van een ander in handen en tijdens ons toezicht op deze goederen stelde hij voor dat we ons zouden bedienen van het materiaal dat ons was toevertrouwd. Hij zei tegen me: "Laten we maar gaan zondigen; we kunnen het later altijd nog belijden."

Nu maakt het niet uit of de waarde van het voorwerp een stuiver of $1000 was, het punt is dat uit de overvloed van het hart, de mond spreekt. Het was de houding van het misbruik van genade die me nogal verbaasde toen ik van die dominee kwam.

Nu zou je kunnen denken dat dit incident bedoeld was als een grapje, omdat de waarde van de materiële goederen zeer minimaal was - hooguit een paar dollar; maar ik herinner me dat ik me toen afvroeg: als je hier grapjes over maakt en het dan toch doet, vraag ik me af of dat ook doorwerkt in andere gebieden van je leven.

De apostel Paulus schreef het hele zesde hoofdstuk van Romeinen om deze mogelijkheid van het verkeerd begrijpen of misbruiken van de soevereine genade van God tegen te gaan. Waarom schreef hij er een heel hoofdstuk over? Omdat hij wist dat hij open zou staan voor die kritiek vanwege wat hij net geschreven had in hoofdstuk 5... Dingen zoals vers 21:

Romeinen 5:20 Bovendien is de wet ingegaan, opdat de overtreding overvloedig zou worden. Maar waar de zonde overvloedig was, daar is de genade veel meer overvloedig:

Hij wist dat sommige mensen datzelfde bezwaar zouden denken: ach, wat maakt het ook uit, als er elke keer dat je zondigt voldoende genade is in de vergeving, waarom zou je dan niet zwelgen in de zonde? En dus antwoordde Paulus:

Romeinen 6:1 Wat zullen wij dan zeggen? Zullen wij in zonde blijven, opdat de genade overvloedig moge zijn?

2 God verhoede. Hoe zullen wij, die dood zijn voor de zonde, daarin nog leven?

Je kan de rest van het hoofdstuk zelf lezen en bestuderen, maar ik wil dit zeggen: Ik wil diegenen prijzen die dit soort bezwaren naar voren hebben gebracht of die deze dingen in hun gedachten hebben overpeinsd omdat ik geloof dat *tenzij je* op een bepaald punt in je denken *bij dat bezwaar aankomt*, *je genade echt nog niet begrepen hebt*.

En misschien is het deze angst voor de mogelijkheid om genade te misbruiken die ervoor zorgt dat sommigen van ons de doctrine van genade zien als een doctrine van werken, of tenminste zo werkt het in de praktijk van ons leven.

Wijlen Dr. Martyn Lloyd-Jones, een van de meest vooraanstaande Britse godgeleerden van de afgelopen eeuw, stelde het bezwaar op deze manier aan de orde tijdens een vraag- en antwoordsessie. Hij zei:

"De ware prediking van het evangelie van redding door genade alleen leidt altijd tot de mogelijkheid dat deze beschuldiging er tegen ingebracht wordt.

Er is geen betere test of een man het nieuwtestamentische evangelie van redding predikt dan dit, dat sommige mensen het verkeerd begrijpen en verkeerd interpreteren zodat het echt hierop neerkomt, dat omdat je gered bent door genade alleen, het helemaal niet uitmaakt wat je doet; je kan blijven zondigen zoveel je wil omdat het des te meer zal terugvloeien naar de heerlijkheid van genade."

Natuurlijk suggereerde Dr. Jones niet dat we de presentatie van het evangelie opzettelijk verdoezelen, maar als het op de juiste manier wordt gepresenteerd, dan zouden mensen met dat bezwaar moeten komen. Dat weten we omdat de apostel Paulus het zeker correct presenteerde en hij anticipeerde op dat bezwaar.

Toen Maarten Luther en de andere hervormers in heel Europa het vuur aan de schenen legden met diezelfde verkondiging van redding uit genade alleen, werden ze daarvoor geroosterd; sommigen van hen letterlijk. Maar mijn vrienden, het is de waarheid van het evangelie.

Op een kleine manier in vergelijking met de Reformatoren, is onze bediening ook figuurlijk geroosterd voor het onderwijzen van de waarheid over genade (via de wetten van het jubeljaar) en hoe dit onvermijdelijk resulteert in de redding van allen. Maar door deze beproevingen, hoe klein ze in vergelijking ook zijn, hebben we niettemin geleerd om te vertrouwen op Zijn genade en Zijn genade alleen.

Ik ben de afgelopen jaren vaak op een punt gebracht waar ik geen uitweg meer zag uit bepaalde situaties en elke keer heeft God in onze nood voorzien met Zijn genade. En ik moet bekennen dat ik soms berouw moest hebben omdat ik twijfelde of Zijn genade wel voldoende zou zijn.

En dus wil ik, als we in een aantal van onze komende lezingen verder gaan om meer te leren over de vruchten van de Geest, dat we begrijpen dat we ernaar streven om de vruchten van godsvrucht, geduld, nederigheid, enz. in praktijk te brengen, niet omdat we daarmee een recht verdienen, of God bij ons in het krijt zetten, zodat Hij onze gebeden moet beantwoorden zoals wij dat willen.

We werken om geen andere reden dan dat we onze hemelse Vader willen behagen. We doen goede werken uit liefde en dankbaarheid voor Zijn grote genade en liefde, niet uit plichtsgevoel of wetticisme of sleur. We doen goede werken omdat Hij dat voorbestemd heeft.

Efeziërs 2:10 Want wij zijn zijn scheppingen, in Christus Jezus geschapen tot goede werken, die God tevoren verordend heeft, opdat wij daarin zouden wandelen.

We werken eraan om de vruchten van de Geest in ons te vestigen omdat we beseffen dat het eigenlijk niet wij zijn die werken, maar God in ons. Hij en Zijn genade stellen ons in staat om welke goede werken dan ook te doen. Paulus zei het op twee verschillende manieren.

1 Korintiërs 15:10 Maar door Gods genade ben ik wat ik ben; en Zijn genade, die mij *geschonken is,* is niet tevergeefs geweest; maar **ik heb** overvloediger **gearbeid** dan zij allen; doch **niet ik,** maar de genade Gods, die met mij was.

En toen hij tegen de gelovigen in Filippi zei dat ze hun eigen verlossing moesten uitwerken met vrezen en beven, voegde hij er nog een bepaling aan toe die hun de reden gaf waarom. En ik wil dit essay afsluiten met deze opdracht aan jou en aan mezelf:

Filippenzen 2: 12 Daarom, mijn geliefden, zoals gij altijd gehoorzaam geweest zijt, niet alleen in mijn tegenwoordigheid, maar nu nog veel meer in mijn afwezigheid, werkt uw eigen heil uit met vrezen en beven.

13 Want God is het, die in u werkt, beide te **willen** en te **doen** naar *zijn* welbehagen.

Ik vertrouw erop dat we nu een nieuw of beter begrip en waardering zullen hebben van de soevereine genade van onze Vader - genade waardoor we niet alleen gered werden en gered zullen worden, maar ook genade waardoor we dagelijks gered worden in onze Christelijke wandel. Laten we dus uit genade leven. Amen.